Scris de George Petrovai
Duminică, 09 August 2015 09:48 -

Omul este om atâta timp cât vrea să ştie de morală şi se comportă ca atare, adică atâta timp cât este moral. Căci valorile cardinale (bine, frumos, adevăr, just, sacru) şi fundamentele umanului (omenia, iubirea, cumpătarea, demnitatea, mila, generozitatea), nu doar că iradiază din morală, ci – după împlinire prin înconştientizarea de sine – ele toate converg spre morală, mai exact spre acel strop de divinitate cu care fiecare dintre noi a fost înzestrat la facere.

Cândva, în perioada spiritualizării intensive din istoria omenirii în general, din cea creştină în special (Antichitate şi Evul Mediu), era într-atât de riguros respectată şi aplicată această cutumă a creaţiei cu indiscutabila ei preferinţă pentru spiritul mântuitor reflectat în activismul său disciplinat, încât abaterile de la normele moral-juridice de convieţuire socială erau, potrivit legii talionului, aspru pedepsite prin uciderea criminalului dovedit, lapidarea femeii necredincioase, punerea la stâlpul infamiei sau – după caz – tăierea mâinii hoţului prins, iar mai târziu, în plin Ev Mediu, prin înspăimântătoarea varietate a torturilor întrebuinţate de Inchiziţie împotriva nefericiţilor căzuţi în mâinile ei şi prin frecventele condamnări la arderea pe rug pronunţate de judecători, de regulă împotriva vrăjitoarelor, ereticilor şi sodomiţilor, uneori (cazul lui Giordano Bruno) şi împotriva unor gânditori etichetaţi eretici doar pentru faptul că deveneau adversarii dogmelor obscurantiste prin ideile îndrăzneţe pe care le susţineau...

Evident, omul modern şi civilizat nu putea să nu se îngrozească de barbaria principiului juridic *ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte*, el care simţea doar dezgust şi disconfort când întâlnea enormele suferinţe ale dezmoşteniţilor, care punea umărul la accentuarea inegalităţii sociale şi care considera că-i un act de patriotism să-i facă harcea-parcea pe toţi adversarii ţării sale.

Aşa că s-a făcut luntre şi punte ca pedeapsa cu moartea să fie scoasă de toate popoarele Europei din codurile lor penale (că, de, Europa unită nu vrea moartea răufăcătorului, ci întoarcerea acestuia la fărădelegi şi mai cumplite!) şi ca puşcăriaşii să se simtă oleacă mai bine ca la sanatoriu, chit că în acest mod paradoxal nelegiuirea nu-i nici măcar deranjată, necum să fie stopată.

Unde mai pui faptul că întemniţaţii au toate drepturile din lume (dreptul la hrană consistentă, celulă confortabilă, veşminte, asistenţă medicală şi instruire pe cheltuiala statului, dreptul la relaxare, vorbitor, pachet, ba chiar şi la relaţii sexuale în camere special amenajate, nu în ultimul rând dreptul să se revolte atunci când nu sunt trataţi conform normelor europene, bată-le vina, ori atunci când comandantul închisorii este schimbat fără consultarea lor prealabilă, precum şi dreptul de-a ieşi la muncă doar atunci când vor muşchii lor, deşi în cazul hoţilor mari şi mici, de la care nu s-a recuperat paguba în momentul arestării, munca se impune ca o firească obligaţie până la recuperarea integrală a prejudiciului cauzat), dar este de-a dreptul ridicol procentajul cu care aceştia înţeleg să se achite de singura lor obligaţie faţă de societate – aceea ca prin căinţă sinceră să se vindece de boala călcării pe bec, astfel încât după ispăşirea pedepsei, compatrioţii lor să nu mai aibă motive să-i privească cu teamă, reţinere sau suspiciune.

Altfel spus, fostul puşcăriaş să facă în aşa fel, încât perioada de detenţie să fie deodată pentru el o dureroasă încercare şi o severă învăţătură de minte pentru tot restul vieţii, iar prin comportamentul de care va da dovadă, în ochii semenilor să apară ca un nefericit accident.

Din păcate, grosul penalilor nici vorbă să renunţe la năravuri, ci recidivează într-un mod chiar mai grosier ca la abaterea anterioară, fie că urmăresc să se răzbune pentru sancţiunea încasată (sunt în război cu societatea şi instituţiile ei coercitive), fie că vor să recupereze timpul irosit la mititica: hoţul mărunt se uită cu admiraţie la tâlhar, violatorul se vrea un Don Juan dat dracului, criminalul de duzină îşi fixează ca model asasinul în serie...

Cum starea infracţională în România postdecembristă este mai mult decât îngrijorătoare, fapt cu prisosinţă ilustrat de insuficienta capacitate a puşcăriilor existente pentru numărul în continuă creştere al condamnaţilor ce-şi aşteaptă rândul, iată câteva dintre măsurile care trebuie urgent luate pentru limpezirea cât de cât a spectrului nostru politic şi ţinerea corupţiei sub control, chiar cu riscul ca Uniunea Europeană să se supere că românii şi-au luat nasul la purtare cu unele reforme mult prea radicale:

1.Organizarea de îndată a unui referendum pentru schimbarea actualei Constituţii, aşa încât noua Constituţie să renunţe la echivocul statut de republică semiprezidenţială, să precizeze noul statut politic al României (republică parlamentară, republică prezidenţială sau – cine ştie – poate că monarhie constituţională), să fie cât se poate de limpede prevăzute atribuţiile interne şi externe ale şefului statului şi, pentru a elimina toate suspiciunile în legătură cu neindependenţa Justiţiei, judecătorii de la Curtea Constituţională şi de la Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie să fie

desemnaţi prin votul liber exprimat al cetăţenilor;

2.Chiar dacă nu va fi aplicată decât în situaţii cu totul şi totul excepţionale (asasini în serie, trădători, violatori înrăiţi etc.), *în noul Cod Penal să fie reintrodusă pedeapsa cu moartea* (asta ar contribui simţitor la scăderea ratei infracţionalităţii) şi să fie explicit prevăzută *punerea sub sechestru a averilor dobândite pe căi nelegiuite* (asta ar contribui nu numai la plata datoriilor externe, ci şi la dinamizarea întregii vieţi sociale).

*N.B.*Prin găselniţa numită etică, omul modern speră să poată umple golul apărut în mintea şi inima lui după izgonirea principiilor morale. Numai că morala este evenghelia spirituală pentru viaţa de apoi, pe când etica este evanghelia socială pentru viaţa de aici .

AUTOR: George Petrovai

8 august 2015

Sighetu-Marmatiei